

UINU,
MU
KULLAKE

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY
KUBICA

Mary Kubica
Don't You Cry
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Murakas
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Mary Kyrychenko
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin
Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad
neid litsentsi alusel.

M12321316
ISBN 978-9949-82-026-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pete'ile

Pühapäev

Quinn

Tagantjärele mõeldes pidanuks ma silmapilk aru saama, et midagi oli valesti. Krigisev lärm keset ööd, avatud aken, tühi voodi. Pärast põhjendasin oma hooletust terve hunniku asjadega, alustades peavalust ja väsimusest ning lõpetades lauslollusega.

Aga ikkagi.

Oleksin pidanud silmapilk aru saama, et midagi oli valesti.

See on äratuskell, mis mu üles ajab. Estheri äratuskell, mis kaks ust eemal karjub.

„Pane see kinni,“ torisen ja tõmban padja pea peale. Keeran end kõhuli ja ujun veel teisegi padja alla, et heli summutada, tõmmates ka teki üle pea.

Aga ei. Ikka ma kuulen seda.

„Pagan võtaks, Esther,“ nähvan, lükkan teki voodijalutsisse ja tõusen. Mu kõrval on kaeblevad sahinad, pimedad silmad ulatumas teki järele, vihane ohe. Juba hiilib eelmise õhtu alkoholi maitse mu sees ülespoole, miski Cranberry Smashi nimeline, üks Bourbon Sour ja üks Tokyo jäättee. Tuba tiirleb mu ümber nagu hularõngas ja ühtäkki meenub mulle, kuidas keerutasin ühel räpasel tantsupõrandal kellegi Aaroni või Darreni või Landoni või Brandoni nimelisega tantsu. Sama kutt, kes palus minuga koduteel taksot jagada, toosama, kes lesib ikka mu voodis, kui teda togin ja

ütlen, et ta peab minema, ning sikutan teki ta käte vahelt. „Mu korterikaaslane,” ütlen talle ribidesse torgates, „on ärkvel. Sa pead minema.”

„Sul on korterikaaslane?” küsib ta voodis istuma tõustes, ent endiselt unest haaratuna. Ta hõõrub oma silmi ja siis ma näen, läbi akna kortsus voodile kiiskavas ligiduses asuva tänavalambi valguses: ta on kaks korda nii vana kui mina. Juuksed, mis häguses baarivalguses – ja korraliku alkoholikoguse mõju all – tundusid pruunid, on nüüd tinahallid. Põselohud ei olegi põselohud, vaid pigem naerukurrud. Kortsud.

„Pagan võtaks, Esther,” ütlen uuesti nina alla, teades, et õige pea hakkab alumise korruse vanaproua Budny oma põrandamopi varrega vastu lage taguma, et mürglit vaigistada.

„Sa pead minema,” ütlen talle veel kord ja ta lähebki.

Liigun lärmi järel Estheri tuppa. Äratuskell, inisev heli nagu tsikaadi laul. Mõmisen kõndides nina alla ja vean pimedas koridoris ühe käega piki seina. Päike tõuseb alles tunni pärast. Kell ei ole veel kuuski. Estheri kell karjub ta peale, nagu see karjub igal pühapäeva hommikul. Aeg kirikuks valmistuda. Esther on laulnud oma hõbedase, rahustava häälega Catalpa katoliku kiriku kooris nii kaua, kui ma mäletan. Mina kutsun teda Pühaks Estheriks.

Külm on esimene asi, mida ma Estheri magamistuppa astudes märkan. Aknast puhub novembriõhu jäiseid pahvakaid. Paberikuhi ta laual – kindlalt raske õpiku all, „Sissejuhatus tööteraa-
piasse” – laperdab tõmbetuules, tehes läbilõikavat lärmi. Aken on seestpoolt härmatisega kaetud, veepiisad veerevad klaasi-paneelidel niredena alla. Aken on lõpuni üles lükatud. Klaaskiust aknakate on eemaldatud ja ettevaatlikult põrandale asetatud.

Nõjatun aknast välja, et näha, ega Esther varuväljapääsu redelil pole, aga maailm – meie väike Chicago elurajooni kvartal – on pime ja vaikne. Tänavat ääristavad pargitud autod, mis on ümberkaudsete puude viimaste langenud lehtede all. Härmatis katab autosid ning kolletavat muru, mis kaob kärmelt, õige pea on see

surnud. Ümberkaudsete kodude katustelt tõusevad suitsusambad ja hõljuvad hommikutaevasse. Terve Farraguti avenüü on unes, peale minu.

Varuväljapääs on tühi; Estherit ei ole seal.

Keeran akna juurest eemale ja näen põrandal Estheri tekke, erkoranži tekikotti ning rohekassinist pleedi. „Esther?“ lausun ma, liikudes karbilaadses magamistoas, kuhu vaevu mahub Estheri kaheinimesevoodi. Koperdan riidekuhjale põrandal, mu jalad jäävad teksadesse kinni. „Tõuse ja sära,“ ütlen, lüües käega äratuskella, et seda vaigistada. Selle asemel panen raadio tööle ning tuba täitub helide kakofooniaga, hommikuprogramm segamini iniseva äratusega. „Pagan,“ vannun ma ning siis kannatust kaotades, „Esther!“

Siis, kui silmad on toapimedusega kohanenud, ma näen: Püha Esther ei ole oma voodis.

Lõpuks suudan äratuskella vaigistada ning panen siis tule põlema, kissitades nägu, kui ere valgus mu pea valutama ajab, liialdusterohke õhtu järelkajad. Vaatan veel kord, olemaks kindel, et ma pole suutnud üht- või teistpidi Estherit kahe silma vahele jätta, piilun tekikuhja alla põrandal. Naeruväärne, ma tean, isegi siis, kui seda teen, kuid teen seda sellegipoolest. Vaatan ta kappi; vaatan meie ühisesse vannituppa, lasen silmadega üle meie jagatud ülehinnatud kosmeetikatoodete kogu, mis vedeleb suvaliselt kapipealsel.

Aga Estherit ei ole kusagil.

Arukad otsused ei ole minu tugevaim külg. Hoopis Estheri. Ja ehk sellepärast ei helistagi ma kohe politseisse, sest Esther ei käsi mul seda teha. Kuid täie aususe juures ei ole minu esimene mõte, et midagi on Estheriga juhtunud. See pole ka minu teine, kolmas ega neljas mõte, ja nii lasen pohmelusel enda üle võimust võtta, sulgen akna ning lähen tagasi voodisse.

Teist korda ärgates on kell kümme läbi. Päike on üleval ja inimesed vudivad piki Farraguti avenüüd kohvi ja saiakeste

poodidest sisse-välja, sööma hommikust või lõunat või mida iganes inimesed kell kümme hommikul söövad ja jooavad. Nad on puhevil jopedes ja villastes mantlites, käed taskutesse surutud, mütsid peas. Ei pea olema ajuhiiglane, mõistmaks, et külm on.

Mina aga istun väikesel diivanil – roosikroonlehtede värvi – elutoas, ootan, et Püha Esther jõuaks sarapuupähklikohvi ja saiakeseaga. Sest seda teeb ta igal pühapäeval pärast kirikukooris laulmist. Ta toob mulle kotiga koju kohvi ja saiakese ja me istume väikese köögilaua taha ja sööme, rääkides kõigest, alates lastest, kes kogu missa aja nutsid, dirigendi kadunud noodilehtedest, lõpetades mõne hingetu teoga, millega mina eelmisel ööl hakkama sain: jõin liiga palju, tõin koju mingi mehe, keda vaevu teadsin, mõne näotu mehe, keda Esther mitte kunagi ei näe, ainult kuuleb läbi meie korteri paberõhukeste seinte.

Eelmisel õhtul käisin väljas, aga Esther ei tulnud minuga. Ta kavatses koju jääda ja puhata. Ta taastus külmetusest, väitis ta, aga järele mõeldes ei näinud ma haigusest ühtegi märki – ei mingit köhimist, ei mingit aevastamist, ei mingeid vesiseid silmi. Ta oli diivanil, teki all, oma mugavas puuvillases pidžaamas. Tule minuga kaasa, olin teda anunud. Balmoralil avati uus baar, kuhu olime tahtnud minna, selline šikk, hämara valgusega sohvabaar, kus pakuti ainult martiiniseid.

Tule minuga kaasa, anusin ma, aga tema ütles ei.

Minust ei oleks seltsilist, Quinn, ütles ta hoopis. Mine ilma minuta. Sul on nii lõbusam.

Tahad, et jään sinuga koju? küsisin, kuid see oli innutu pakkumine. Tellime süüa, ütlesin, aga ma ei tahtnud süüa tellida. Mul oli seljas uus *baby-doll*'i kleit, kotsad jalas, juuksed olid soengus, nägu meigitud. Olin isegi jalad õhtuks ära raseerinud; ma ei jäänud mitte mingi hinna eest koju. Aga vähemalt ma pakkusin.

Esther ütles ei, mingi ma ilma temata ja lõbutsegu.

Ja täpselt seda ma tegingi. Läksin ilma temata ja lõbutsesin. Aga ma ei läinud sinna martiini-baari...